

50 anys de l'Agrupació Excursionista de Granollers

Deuria ésser l'any 1927 que uns quants joves de 18 a 20 anys moguts per l'afany de fer quelcom positiu de distracció juvenívola, que no fos només «anar al ball» com era costum aleshores, ideàrem de formar una entitat que difongués i encarrilés els nostres anans.

Així en una excursió a Tagamanent la Calma i Vilamajor, dinàrem al turó El Sui a 1322 m., sobre el mar, damunt la plana vallesana i després d'un discurs de l'Octavi Tapies acordàrem fundar una entitat excursionista. En plena dictadura de Primo de Rivera, la constitució oficial no fou fàcil: declaracions aclaratòries de les nostres finalitats davant la Guardia Civil per part del que sotasigna i al cap de moltes vicissituds l'Agrupació Excursionista fou aprovada l'any 1928.

L'experiència muntanyenca i societària era nul·la en tots nosaltres però l'entusiasme ens feu superar i millorar les nostres deficiències. Orientàrem la nostra entitat no solament a l'aspecte esportiu sinó també a l'estudi, potser perquè no en teníem gaire. L'arqueologia, la història, la geografia amb la contemplació del paisatge, dirigiren els nostres primers passos, vinculats fonamentalment a la nostra comarca. L'ajuda de diferents entitats barcelonines, i algunes personalitats, com és ara Alexandre Pinyol, ajudaren a madurar un xic les nostres inquietuds. Conferències de gent vinguda de fora i de casa amb en Joan Montllor de Sabadell, un curs de geografia d'en Pau Vila, un altre d'història de l'Art del malaguanyat Marian Lassús, etc., impulsaren els propòsits primers.

S'ampiiaren aviat els nostres horitzons vers el Pirineu pròxim, cresqueren els adeptes als Esports de Neu, i s'obrí el camí vers l'Atletisme dintre el qual excehi extraordinàriament el dissortat llançador de pes, Salvador Aranda.

Mentrestant el novembre-desembre del 1931 sortia el nostre primer Butlletí amb unes lletres i un escut a la coberta, dibuixats pel dilecte amic Francesc Serra. Molt celebrat de bell antuvi a les entitats barcelonines el butlletí tingué una projecció cultural i excursionista verament notable pel seu temps, car durades del 1931 fins al juliol del 1936.

El gran terrabastall de la guerra enderrocà tots els nostres propòsits. En Josep Font i de Falgàs salvà a casa seva algunes de les nostres petites col·leccions, entre les quals l'àmfora romana descoberta a can Collet d'El Coll i reenxanxada pel soci Antoni Cumella amb la perícia que ja no cal indicar (àmfora que teòricament almenys, es troba en dipòsit al Museu de Granollers).

Si la guerra fou una ensulsiada per l'entitat, com en tantes altres coses, la postguerra immediata fou una catàstrofe. Ens deixaren continuar les activitats merament excursionistes però no d'altres que hagueren de passar de dret a la joventut del «Movimiento», malgrat les gestions promogudes per a poder continuar-les a casa. El company Torruella, president, salvà com pogué aqueix període fins que es traslladà a Barcelona. Un cert rejoeniment ens portà la presidència de l'Antoni Jonch que junt amb en Josep Estrada revifaren una «Circular para los socios» (única cosa que es podia editar) en la qual en les seves planes s'hi troben notes molt interessants per la geografia, la història i l'arqueologia de la comarca.

Segueix més endavant un període de poca activitat, portat en gran part per l'aspecte general de la població, en les quals el més important són segurament els campionats comarcals d'esquí i algunes llargues excursions a la zona pirinenca. Però poc a poc la nova joventut es proposa noves fites esportives i creix altra vegada l'activitat excursionista i hi neix l'espeleologia i l'escalada. L'actual president Francesc Sastre si no ho ha provocat, hi ha ajudat en gran manera. En l'actualitat els socis han assolit el nombre de set-cents i les activitats coronades per l'excursió a Groenlàndia en són una mostra prou clara.

Durant gran part de l'any 1978 s'han succeït els actes commemoratius del Cinquantenari. En tots ells s'hi han fet ressaltar el sentit esportiu, estudiós i cultural de l'entitat, que no s'ha perdut a través de 50 anys. Ha seguit en tot això una tradició catalana que ha continuat a través de velles entitats centenàries o quasi. Com digué l'alcalde de la ciutat, en la sessió de cloenda de les festes, l'excursionisme dona, un caràcter especial als seus practicants, molt diferent del dels altres esports.

I acabarem citant uns paràgrafs d'una publicació recent: «Això és el que hem aconseguit a través del cinquantenari: d'una planta feble en els primers temps, fer-la créixer esponerosament i arribar a la vigoria actual, malgrat els alts i baixos que en 50 anys de la nostra història, les nostres coses han hagut de sofrir. I ací estem encara, fèrms, tensos, erectes, preparats per a prosseguir les nostres tasques, cadascú en les seves especialitats, a fi que el nom de la nostra Agrupació, l'esperit de l'excursionisme i de Catalunya trobi a Granollers la continuïtat que creiem que és necessària i es mereix».

Salvador Llobet

L'home i

Cada animal té un lloc racional per viure, segons el disseny que millor li escau. Busca un entorn adient i allunya els amuntegaments, aital de poder viure el millor possible. L'home, contràriament, ha deixat el camp i, posseït d'un creacionisme malaltís, ha estructurat la «gran ciutat», massificació monstruosa i engendrament dels més grans problemes que podem esperar nos. Si l'estadística diu que de l'any 1960 al 2000, tindrem un augment de població urbana d'uns 1.500 milions, sembla ser que, en aquest període, la rural sols serà d'uns 1.100 milions, i encara tenint en compte l'aportació dels Estats Units d'Amèrica i d'altres països semblants, on el nivell de vida manté un nombre considerable de granjes i d'altres explotacions agrícoles ben estructurades.

Els «urbanistes», amb equips on hi figuren no sols arquitectes, sinó biòlegs, sicòlegs, enginyers, metges, etc., treballen intensament per tal de trobar solucions a la «massivitat» que, com si fos un cas especial de masoquisme, sembla que l'home hi està abocat. Seria quelcom urgent que tots els governs donessin a aquesta problemàtica un sentit prioritari, puig la salubritat; la longevitat; desviacions de tota tipologia; la natalitat incontrolada; l'alimentació deficient en tots els ordres; la manca d'educació a tots els nivells; etc., són el producte d'una autèntica malaltia col·lectiva. Les explicacions serien molt llargues i poc vàlides per a una gran majoria. Contràriament, viure el problema «trepitjant-lo», és a dir, visitant i participant amb vivència dels barris de barraques que té tota ciutat, —gairebé com un apèndix normal a la seva estructura—, és la millor lliçó de què podríem beneficiar-nos i que hauria de figurar en totes les visites que solem fer a les ciutats, on sols s'ensenyen les grandeses. Un «barri de barraques» és tota una «grandesa», però cal, urgentment, convertir-lo en una «normalitat» digna.

El soroll és, sens dubte, un dels elements «contaminants» més perillosos. El sistema nerviós —rector de l'home— es troba tant interferit que bé podríem definir la gran ciutat —sota aquest aspecte— com una mena de «comunitat de malalts mentals». Potser amb els animals podríem patentitzar aquest efecte: uns elefants que, des d'un paratge tranquil a Tailandia, arribaren al zoo de Londres, situat a